

## ZAČÍNÁJÍ NA „G“

- 1 Popravčí místo, nazývané též Lebka.
- 2 Jméno archanděla, který poskytl vysvětlení Danielovi, oznámil narození syna Zachariášovi a zvěstoval narození Ježíše Marii.
- 3 Pelištejský bojovník, kterého porazil mladičkový David.
- 4 Zahrada na svahu Olivové hory.
- 5 Izraelský soudce, který vysvobodil Izraelce z područí Midjánců.
- 6 Název severního území Izraele, kde Ježíš prožil své mládí.
- 7 Žena, kterou si na Boží příkaz vzal prorok Ozeáš za manželku.
- 8 Služebník proroka Eliši.
- 9 Slavný učitel zákona, který varoval před násilím na křesťanech.
- 10 Pracoviště, odkud Ježíš povolal některé své učedníky.
- 11 Místo, kam odvedli slepého Samsona a kde musel ve vězení mlít.
- 12 První tábořiště Izraelců po vstupu do zaslíbené země, kde byli muži obřezáni.
- 13 Město, u kterého Ježíš uzdravil dva muže posedlé zlými duchy, kterým pak dovolil vstoupit do vepřů.
- 14 Jméno prvního Mojžíšova syna.
- 15 Adresát třetího Janova listu.
- 16 Známé obětní místo nedaleko Jeruzaléma, kam na čas Šalamoun umístil schránku smlouvy.
- 17 Hlavice chrámových sloupů byly zdobeny napodobeninami oblíbeného ovoce.
- 18 Město, které bylo pro hříchy jeho obyvatelů zcela zničeno.
- 19 Římská provincie, kde Pavel při své první návštěvě onemocněl a kde založil křesťanské sbory.
- 20 Pohoří na severu Palestiny, které je známé výskytem lékařských pryskyřic. Je to také rodiště Elijáše.

**1** - GOLGOTA (Mt 27:33), **2** - GABRIEL (Da 8:16; 9:21; L 1:19,26-38), **3** - GOLIÁŠ (1 S 17:4), **4** - GETSEMANE (Mt 26:36; Mk 14:32), **5** - GEDEÓN (Sd 6-8. kap.), **6** - GALILEA (Mt 4:23), **7** - GOMERA (Oz 1:1-3), **8** - GECHÁZÍ (2 Kr 4:11), **9** - GAMALIEL (Sk 5:34), **10** - GALILEJSKÉ (GENEZARETSKÉ) JEZERO (Mt 4,18), **11** - GÁZA (Sd 16:21), **12** - GILGÁL (Joz 5:8-9), **13** - GADARA (Mt 8:28), **14** - GERŠOM (Ex 2:22), **15** - GAIUS (3 J 1), **16** - GIBEÓN (2 Pa 1:1-3), **17** - GRANÁTOVÁ JABLKA (1 Kr 7:41-46), **18** - GOMORA (Gn 19:27-28), **19** - GALACIE (Ga 4:13), **20** - GILEÁD (Jr 8:22; 1 Kr 17:1)

# HŘIVNA

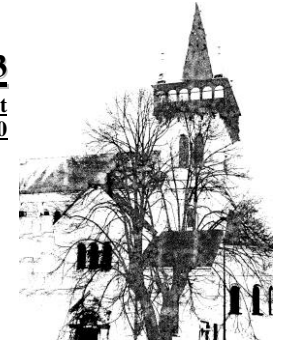
duben 2013

2013 / 08

[www.farnost.semily.net](http://www.farnost.semily.net)  
administrátor farností - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Tatobitech (TT) nebo v Chuchelně (CH)

## Přehled bohoslužeb v našich farnostech od 15.4.2013 do 28.4.2013



den	hod.	úmysl
15.04.	pondělí	-----
16.04.	úterý	KA 18:00 za sestry z Kongregace sester Matky Božího milosrdenství
17.04.	středa	KA 8:00 za ř. Jana Dědečka a manželku
18.04.	čtvrtek	-----
19.04.	pátek	-----
20.04.	sobota	DD 13:30 za farníky KA 18:00 za Zdeňku Kudrovou, manžela a celý rod
21.04.	neděle	<b>4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ</b> <i>při nedělních bohoslužbách sbírka na záchranu kostelů v litoměřické diecézi</i> KO 8:30 za ř. Jiřího Jandu, za ř. Annu a Františka Stránských a ten celý rod TT 10:00 na úmysl CH 15:00 na úmysl
den	hod.	úmysl
22.04.	pondělí	-----
23.04.	úterý	<b>Svátek sv. Vojtěcha</b> KA 18:00 za ř. Vojtěcha Tomička, manželku a dceru Marii
24.04.	středa	KA 8:00 za ř. Jiřího Lukse KA 20:00 <b>NIKODÉMOVA NOC</b> <i>bohoslužba při svíčkách - po mši svaté adorace do 22:00; v tichu a ve tmě - možnost přijetí svátosti smíření</i>
25.04.	čtvrtek	<b>Svátek sv. Marka</b> KA 8:00 za ř. Zdeňka Stehlíka a Annu Nechanickou
26.04.	pátek	KA 18:00 na úmysl dárce a za duše v očistci
27.04.	sobota	DD 13:30 za farníky KA 18:00 za ř. Jaroslava Růtu a duše v očistci
28.04.	neděle	<b>5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ</b> KO 8:30 za ř. Milicu Karmáškovou a rodiče <i>sbírka na opravu kostela v Roprachticích</i> TT 10:00 na úmysl

## SVATÝ INOCENC (17.4.)

Byl papežem katolické církve od roku 401 do roku 417. Zde se stala událost z hlediska církevních dějin poněkud nezvyklá. Svatý Inocenc I. zdědil papežský stolec po svém otci Anastasiovi, který byl papežem v letech 399-401.

Alespoň to tvrdí svatý Jeroným, i když jiní říkají, že Inocencovým otcem byl, jak se píše v Liber Pontificalis, Inocenc z Albana. Každopádně nastoupil do úřadu hned druhý den po smrti papeže Anastasia I. díky jednomyslné podpoře kléru i laiků.

Také to nic nemění na věci, že Inocenc I. patří k nejvýraznějším papežům 5. století. Jeho pontifikát měl rozhodující význam pro další upevňování vedoucího postavení Říma. Inocenc I. totiž využil každé příležitosti k udržení a rozšíření autority Říma jako sídla hlavy křesťanství a konečné instance pro všechny spory. Všechny své dekrety a výnosy potvrdil výrokem, který se pak nesl staletími: „*Roma locuta, causa finita est.*“ (Řím promluvil, záležitost je ukončená).

## SPOLEČENSTVÍ S BOHEM

Pouze Bůh může být dokonalým štěstím naší duše. Nic než kontempace Boha totiž nemůže zcela otevřít a osvobodit naši mysl, odemknout, zajmout a upoutat naše city. Můžeme samozřejmě velmi silně milovat stvoření, ale taková láska, je-li oddělena od lásky ke Stvořiteli, je jako vodní proud ženoucí se úzkým kanálem - dravý, prudký, zkalený. Srdce se, abych tak řekl, vyjadřuje jedním způsobem, není ale možné, aby se projevil celý člověk.

Stvořená přirozenost nás nemůže otevřít ani osvobodit deset tisíc vnitřních smyslů, jež jsou nám vlastní a díky nimž skutečně žijeme. Nic kromě přítomnosti našeho Stvořitele do nás nemůže vstoupit, protože ničemu jinému se celé srdce, se všemi myšlenkami a pocity, nedokáže odemknout a podřídít.

Právě tento pocit plné a naprosté důvěry a společenství s ním konejší a sytí ty, kterým byl dán.

*(podle knihy J. H. Newmana I pokus se počítá)*

## BOŽÍ VŮLE NEMUSÍ BÝT VŽDY TO NEJTĚŽŠÍ

Kdybychom si z řečtiny přeložili Mariino „staň se“ doslovně, znělo by: „Kéž se mi stane podle tvého slova!“ Nikoli rezignace, ani strach, „co zase Pán Bůh vymyslí“... Boží vůle nemusí být vždycky to nejlehčí, ale ani z principu to nejtěžší, jak si někdy představujeme. Ale v nejhlubší podstatě nemůže být Boží vůle nic jiného než láska a dobro, protože Bůh sám je Láska a Dobro nejvyšší.

Nevím proč, ale ještě jsem neviděl, že by si snoubenci dali na svatební oznámení nápis „Bud' vůle tvá...“. Zato na smutečních oznámeních se objevuje „Bud' vůle tvá“ často. Skoro by se vnucovala asociace, že Boží vůlí je většinou smrt člověka. Naštěstí jde většinou spíše o vyjádření naší odevzdanosti ve zkoušce než o rezignaci.

Přesto se v nás někdy může ozvat: „Vzal jsi nám toho, kterého máme rádi, tak co na to říct, když ty jsi Bůh – bud' vůle tvá...“ Máme s Bohem a s jeho vůlí opravdu tak špatné zkušenosti?

*(Vojtěch Kodet)*

## TEST KKK

### *(Kašparova kategorizace katolíků)*

Jak dobré je vědět či jsem, jak dobré je vědět kam patřím. Byly vypracovány nejrůznější testy pro určování kde čeho. Zde předkládám test k vlastnímu zařazení v lidu kostelním.

#### 1. skupina CHODIČI

Poměrně početná kategorie. Patří sem lidé, kteří chodí na mše svaté skoro pravidelně, ale zásadně nepřijímají svátosti. Nikdy se aktivně neúčastní bohoslužeb a neúčastní se ani tvorby farního společenství. Dále se poznají podle toho, že po skončení mše svaté ihned a rázným krokem vyrazí k domovu. Bohoslužbu mají za sebou, vše ostatní je věcí faráře, nemají co řešit.

#### 2. skupina PLNIČI

Sem patří lidé, kteří si jedenkrát za rok plní svoji náboženskou povinnost (jak krásný výraz) tím, že se „vyzpovídají u řádně zřízeného kněze“ a přijmou svaté přijímání. Také jednou. Splnili povinnost a zase mají na rok vystaráno.

#### 3. skupina JEDNOROČÁCI

To je onen, asi každému dobře známý, hlučící dav, který se shromáždí o Půlnoční mši svaté mezi dveřmi kostela a vzbuzuje tím dojem, že už je plno. Hodně lidí musí zůstat před kostelem, aby po odchodu „jednorocháků“ zjistili, že by se do kostela v pohodě vešli. Po vzoru ostatních se „jednorocháci“ buď o náboženská gesta snaží nebo ne, podle toho, jaká je v kostele tma. Po celý rok vás budou přesvědčovat, že oni jsou (!) věřící, protože ví, kde je kostel a na požádání jsou ochotni vám zazpívat Narodil se Kristus Pán.

#### 4. skupina KOLEČKÁŘI

Ti mají kontakt s církví jen 2x za život a 1x po smrti. Jejich „zbožnost“ je na kolečkách. V kočárku na křest, v autě na svatbu a v pohřebním voze ke hrobu. Ti se také vydávají za veliké katolíky, protože „dědeček měl funus s farářem“.

#### 5. skupina KŮROVCI

Jsou to vždy ti samí lidé, kteří se každou neděli shromáždí na kůru u varhan. Vůbec ne za účelem zpěvu. Shora pozorují hlavy dole sedících, a pokud je kázání příliš nudné, krátí si dlouhou chvíli tím, že typují, kdo je onen plešatý pán u sloupu a ona dáma v zeleném klobouku. Z ptačí perspektivy je vše jiné a zábavnější.

#### 6. skupina OBČASNÍCI – NEČEKANCI

V kostele se objeví ještě méně než kolečkáři a sami neznají klíč, proč a za jakým účelem se tu nečekaně nachází. Možná se do kostelní předsíně schovávají před nečekaným deštěm. A ten přichází občas.

#### 7. skupina BLAHOSLAVENÝ LID VĚŘÍCÍ

Tato kategorie je paradoxně nejmenší. Patří do ní lidé, kteří nejen s církví aktivně žijí, budují ji, pracují a obětují se pro ni, ale spolu s ní také trpí.

Sám T.D. Chardin prohlásil: „Blahoslavení, kteří trpí tím, že nevidí církev tak krásnou, jak by si přáli, ale právě pro to pro ni tím více žijí a pracují.“

Pár takových lidí znám.

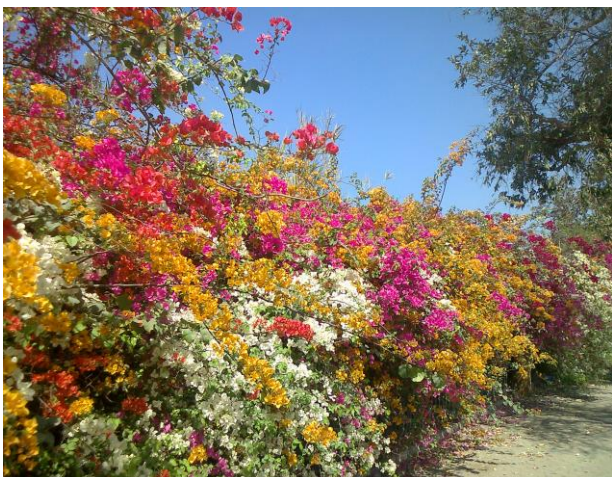
*(Z dlouhodobého pozorování vybral a sestavil Max Kašparů)*

*Bože Otče, poslal jsi na svět svého milovaného Syna, aby se On stal člověkem, žil zde, utrpením zemřel a vstal z mrtvých; to vše, abychom my měli život věčný. Prosím dej, ať z vítězství Tvého Syna žijeme opravdově a po celý náš život. Necht' právě z něho čerpáme tu moudrost, že v žádném rei-ki, v žádných výkladech karet, v žádných horoskopech, v žádných amuletech pro štěstí, v žádném pohybu kineziologického kyvadélka, v žádné předvídání budoucnosti, zkrátka, že nikde jinde nenalezneme spásu, než v Ježíši Kristu Tvém milovaném Synu! Ten Jediný nám totiž přinesl spásu!*

Váš i Kristův hříšný poutník, Lukáš



*Svatý Josef v az-Zamálku*



*...obraz z Květné neděle...*

## **Z VRABČÁKU K NILU**

### **Díl šestnáctý: Velikonoce u sv. Josefa**

Milí přátelé,

v tomto, již šestnáctém dopisu, Vám chci přiblížit slavení velikonočních svátků ve farnosti svatého Josefa v az-Zamálku v Káhiře. Rád bych je krátce popsal, abyste tak získali jistý nadhled nad těmi Vámi osobně prožitými Velikonocemi, ať už v Semilech, v Příchovicích, v Žernůvce, v Římě, a nevím, kde ještě všude...

#### **Květná neděle:**

mši jsem prožil dvojitě, „v sobotu večer a v neděli ráno“ (abych parafrázoval krásný Holzmannův fór), tu v sobotu večer ovšem s nedělní platností (jak se nehezky říká). V sobotu italskou a v neděli arabskou. Sobotní začínala před kostelem na malém prostranství, mezi vstupem do kostela a plotem, ohraničujícím kostelní prostor se zahradou, od chodníku a přilehlé ulice.

Sešlo se dost věřících i šest kněží. Přečetl se úryvek z Písma svatého, požehnaly se ratolesti a vyrazilo se průvodem do kostela. Mše již probíhala v rámci zvyklostí, pašije se četly. V neděli ráno na arabské mši se průvod nekonal, byl zde totiž jen jeden kněz a lidí ta tuto mši chodí také dost málo. Ratolesti tak byly připraveny v přední části kostela, před obětním stolem. Kněz jménem Pierino (který přijel na svátky z Asuánu) je požehnal vodou a lidi si je následně rozebrali.

Po této ranní arabské mši, kterou mám obzvláště rád, jsem vyrazil na krátkou hodinovou procházku po ostrově az-Zamálku. Zachytil jsem zde překrásné barvy květné Káhiry.

Jak jsem řekl, nedělní ranní mši svatou v arabském jazyce mám moc rád. Sice je v kostele hodně málo lidí, ale cítím se tu moc dobře. Farnost sv. Josefa je totiž hodně specifickou farností. Je složena z větší části z cizinců, kteří v Egyptě, v Káhiře pracují.

Parkoviště, na které se promění zdejší sportovní hřiště, je zvláště při francouzských a anglických mších naplněno super moderními luxusními Mercedesy, Chryslery, BMW,... kostel je naplněn skvěle oblečenými páry, kde nechybí zlaté náušnice, špičkové hodinky, parfémy,... do kasiček se hází papíry nejvyšších hodnot... zato při arabských mších svatých se sejde dvacet či třicet spíše starších Egyptanů, kteří Bůhví proč, chodí na latinský rítus.

Na parkovišti není zaparkované jediné auto, v kasičce se objeví pár drobáků... mé srdce se však právě tehdy mnohem více otevírá vanutí Ducha. Mnohem hlouběji zakouším přítomnost Pána při mši, jejímž slovům stále moc nerozumím. Pociťuji zde zvláštní pocit, že právě zde, tluče srdce farností, totiž mezi místními. Na rozdíl od cizinců tito lidé tu jsou a budou celý život. Cizinci jednoho dne přijdou a dalšího dne zase odejdou... tak jako já...

### **Zelený čtvrtek:**

připomínku poslední večeře Páně je možno slavit mytím nohou několika jedincům. I zde u sv. Josefa se myly nohy, i já jsem byl o to požádán. To když jsem přicházel ke kostelu a tam stál jeden ze zdejších kněží, combonián z Toga jménem Jacques (takém můj spolužák z Dar Comboni), podal mi ruku a ptal se, jak se mám a zdali by mi mohl omýt nohy. Odmítl jsem.

Vstoupil jsem do kostela a sedl si do jedné z posledních lavic. Jeden pražský kněz mi jednou říkal, že se kněžské povolání pozná podle toho, že „to“ člověka táhne k oltáři, že člověk stále chce ministrantovat, vždy a všude... Snad mi Bůh odpustí a dá mi odvalu, ale prozatím – pokud to jen jde - se rád všemu tomu vyhnu a tiše postojím někde vzadu pod kůrem, kde mši svatou prožiji ve zcela jiném usebrání, než v sílící nervozitě, abych někde něco neudělal špatně...

Mše probíhala dvojjazyčně, tedy prakticky to vypadalo tak, že první čtení bylo anglicky, druhé francouzsky, přímluvy se četly na přeskáčku v tom či onom jazyce, kázání zdejšího patera Ghislaina bylo také dvojmo. Obřad mytí nohou na mne zapůsobil hlavně poklekem pana faráře Ghislaina. On má snad 130kg a pokorně si ke každému z 12 mužů klekl a myl a myl... ten poklek byl několikrát slyšitelný až u nás vzadu.

Po přijímání následoval tichý průvod s Tělem Páně do bočního svatostánku. Ten již byl decentně barevně přizdoben, když přes veliký oltářní obraz bylo zavěšeno bílé plátno, na kterém byl přišpendlen ručně malovaný obraz africkými sytými barvami a znázorňující poslední večeři. Troufám si říci, že by to naši středoevropské trochu studené zbožnosti moc nevyhovovalo. Když průvod kněží i s Tělem Páně přistoupilo k bočnímu oltáři, následovala krátké tiché spočinutí. Poté kněží i s ministranty odešli a věřící mohli zůstat v tichosti až do 11 hodin. Zůstal jsem asi hodinu. Byla to konečně hodina ticha v Káhiře. Zelený čtvrtek tedy proběhl v relativně hluboké duchovní atmosféře.

### **Velký pátek:**

obřady připomínající Ježíšovu smrt začaly ve 14 hodin odpoledne křížovou cestou. Přišel jsem do kostela, postavil se pod kůr a snažil jsem se co nejvíce prožívat jednotlivé zastavení křížové cesty. Opět se střídala angličtina s francouzštinou.

Po Křížové cestě následovala bohoslužba slova. Poté se uctíval kříž obdobně jako v Semilech, jen s tím rozdílem, že 1,5 metr vysoký kříž měl svůj vlastní podstavec. Ministranti tak jen stáli se svíčkami a další dva decentně otírali polibky zanechané u paty kříže nebo na těle Krista věřícími, případně pomáhali starším zvednout se z pokleku.

Po tomto uctívání následovalo přijímání, po přijímání se vše sklidilo a zhaslo. Jen boční oltář, který znázorňoval hrob, ve kterém Ježíš byl pochován, byl stále ozdoben bílým plátnem a decentním světlem. Opět se mohlo chvilku setrvat v tichém spočinutí.

### **Sobotní vigilie Vzkříšení:**

v Káhiře se v těchto dnech stmívá mezi půl sedmou a sedmou hodinou večerní. Sobotní vigilie Vzkříšení, která byla naplánována na 20:00 hod., tak přesně mohla plnit pravou symboliku tmy, kterou prozáří Zmrtvýchvstalý („a třetího dne vstal z mrtvých“). Obřady začaly na farní zahradě, kde vzplála vatra pár minut po osmé večerní. Za latinského zvolání *Lumen Christi* se počala cesta veliké svíčky (paškálu) v rukou patera Ghislaina do potemnělého kostela. V rukou lidí byly připraveny malé svíčky k rozžehnutí, to nastalo již v kostele při druhém zvolání *Lumen Christi*. Zpěvu *Exsultet* se ujal můj spolužák ze třídy ugandský combonián Kazimír. Přednesl jej v anglickém jazyce s africky zastřeným hlasem.

Následovala všechna liturgická čtení, když se opět střídaly jazyky. Mezitím se pělo *Gloria in Excelsis* v angličtině a po chvíli i slavné *Alleluja*, kostel se probudil ze tmy a všechny světla se rozžehla... následovalo kázání nového papežského nuncia Francouze Mons. Jean-Paula Aimé Gobela. Po něm se jen obnovilo křestní vyznání (nikdo totiž nebyl pokřtěn) a požehnala se voda, se kterou jsme na znamení křtu byli pokropeni paterem Ghislainem a nunciem, který byl i hlavním celebrantem. Oba měli kamenné nádoby naplněné posvěcenou vodou, smáčeli do nich palmové listy a jemným pohybem zápěstí kropili věřící, když procházeli kostelem až ke vstupním dveřím a zase zpět.

### **Nedělní mše Vzkříšení:**

nedělní ranní mši celebroidal pater Ghislain, který byl velice radostný, když hned po příchodu polohlasně zakřičel: „*Al-Masih Qam!*“ (Kristus vstal z mrtvých) A my odpovídali: „*Haqqan Qam!*“ (Vpravdě vstal z mrtvých). Vše se opakovalo třikrát se stupňující intenzitou! Poloprázdný kostel radostně zvolává, že náš Mistr a Pán vstal z mrtvých. Tehdy mne zase polila vlna horké radosti ze zřídla této radostné zvěsti, že Pán Žije! Tato radost mne opět uvedla do asi hodinové procházky po ostrově az-Zamátku, kde jsem opět obdivoval nádherné košaté barevné květy, které však již nepřipomínaly cestu k smrti (Květná neděle), ale radostné jitro prázdného hrobu a tedy oslavu vítězství života nad smrtí. Modlil jsem se slavný růženec, a nemohl se dodýchnout z té radosti. A tak jsem se modlil, děkoval, prosil, opěvoval, vzdával chvály,... zvěstoval jsem radostný úsměv i těm rackům a havranům, kteří mi přelétali nad hlavou... i těm rybám v Nilu, které plavaly mezi odpadky a mezi železnými a dřevěnými kusy starého mola... i tomu sršni, který mi prolétl kolem ucha a já vyděšen křečí se vyhnul již jen rozvířenému vzduchu, který po sobě sršeň zanechal... a pojednou jsem vzpomněl na svého prvního psa Bobika, na našeho současného rošťáckého beagla Bernýho, na všechny naše kočářata, na současného mouratého kocoura Bedřicha; nevím proč, ale vzpomněl jsem si i na Pansko, na ten překrásný les pod Cimbálem a Nouzovem, kde prožívám radosti i bolesti svého života již od dob dětství... zkrátka miluji stvoření!